

Middelen en voornaamste argumenten

- 1) Alliance One International, Inc., voorheen Dimon, Inc., (hierna: „rekwirante”) verzoekt het Hof eerbiedig om: i) het arrest van het Gerecht van 12 oktober 2011 in zaak T-41/05 te vernietigen voor zover Alliance One International, Inc. („AOI”), voorheen Dimon Inc., („Dimon”) daarbij hoofdelijk aansprakelijk is gesteld voor de inbreuk begaan door Agroexpansión; ii) de beschikking van de Commissie van 20 oktober 2004 in de zaak COMP/C.38.238/B.2 — Ruwe tabak — Spanje — nietig te verklaren voor zover deze betrekking heeft op rekquirante, en om de aan rekquirante opgelegde boete bijgevolg te verlagen; en iii) de Commissie te verwijzen in de kosten.
- 2) Ten eerste stelt rekquirante dat de Commissie en het Gerecht artikel 101, lid 1, VWEU en artikel 23, lid 2, van verordening nr. 1/2003 onjuist hebben toegepast door AOI aansprakelijk te stellen voor de inbreuk begaan door Agroexpansión. Rekquirante voert aan dat het Gerecht haar rechten van verdediging en artikel 296 VWEU heeft geschonden door in het arrest (en dus ex post facto) de redenering betreffende de in de beschikking van de Commissie toegepaste bewijsstandaard te specificeren. Rekquirante stelt bijgevolg dat het Gerecht blijk heeft gegeven van een onjuiste rechtsopvatting bij de vaststelling van de methode voor aansprakelijkstelling, met name door een methode van dubbele grondslag te kiezen die ertoe diende om ondernemingen te discrimineren naargelang van de kans van slagen van hun beroep, maar anderszins geen richtsnoer verschaft. Bovendien kon het Gerecht niet buiten beschouwing laten dat de Commissie in gebreke is gebleven om haar stellingen met betrekking tot het ontbreken van een verweer in de beschikking te onderbouwen.
- 3) Ten tweede ontnemt het arrest van het Gerecht rekquirante haar rechten ontleend aan de algemene beginselen van EU-recht en de rechten verankerd in het EVRM en het Handvest van de grondrechten, dat thans deel uitmaakt van het Verdrag van Lissabon en dus volledig als primair recht geldt.
- 4) Ten derde bevestigt het Gerecht weliswaar dat rekquirante niet aansprakelijk kon worden gesteld voor de inbreuk begaan door Agroexpansión met betrekking tot de periode vóór 18 november 1997, maar laat het na om de noodzakelijke gevolgen te trekken uit de fout van de Commissie en staat het een ongelijke behandeling van rekquirante toe. Ten eerste stelt rekquirante dat het basisbedrag van de boete slechts met 30 % had mogen worden vermeerderd, om Dimon niet ongelijk te behandelen ten aanzien van de andere adressaten van de beschikking. Ten tweede stelt rekquirante eerbiedig dat de Commissie blijk heeft gegeven van een onjuiste rechtsopvatting bij het in aanmerking nemen van Dimon's omzet in 2003 ter rechtvaardiging van de vermeerdering van het basisbedrag van de boete op basis van de vijfde alinea van punt 1A van de richtsnoeren van 1998.
- 5) Ten slotte stelt rekquirante eerbiedig dat zij erop mocht vertrouwen dat zij in aanmerking zou komen voor een vermindering van de boete op grond van het derde streepje van punt B, lid 3, van de richtsnoeren van 1998 voor de berekening van geldboeten. In dit opzicht heeft het Gerecht blijk gegeven van een onjuiste rechtsopvatting door (i) te oordelen dat er in de onderhavige zaak geen verzachtende

omstandigheden voorhanden waren wegens de aard van de inbreuk; en (ii) het argument van de Commissie te aanvaarden dat rekquirante reeds een verzachtende omstandigheid had genoten.

(¹) Verordening (EG) nr. 1/2003 van de Raad van 16 december 2002 betreffende de uitvoering van de mededingingsregels van de artikelen 81 en 82 van het Verdrag (Voor de EER relevante tekst) (PB L 1, blz. 1).

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door het Tribunale Amministrativo Regionale per la Toscana (Italië) op 2 januari 2012 — Cristian Rainone e.a./Ministero dell'Interno e.a.

(Zaak C-8/12)

(2012/C 73/37)

Procestaal: Italiaans

Verwijzende rechter

Tribunale Amministrativo Regionale per la Toscana

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partijen: Cristian Rainone, Orentino Viviani, Miriam Befani

Verwerende partijen: Ministero dell'Interno, Questura di Prato en Questura di Firenze

Prejudiciële vragen

- 1) Moeten de artikelen 43 EG en 49 EG aldus worden uitgelegd dat zij zich in beginsel verzetten tegen een wettelijke regeling van een lidstaat als die van artikel 88 van de T.U.L.P.S., volgens welke „de vergunning voor de exploitatie van weddenschappen uitsluitend kan worden verleend aan personen die houder zijn van een concessie of van een vergunning die is verleend door het ministerie of een andere entiteit waaraan de bevoegdheid voor de organisatie en het beheer van weddenschappen krachtens de wet is voorbehouden, alsook aan personen die door de concessie- of vergunninghouder daarmee zijn belast op grond van die concessie of die vergunning”, en van artikel 2, lid 2 ter, van decreto legge nr. 40 van 25 maart 2010, omgezet bij wet nr. 73/2010, waarin is bepaald dat „artikel 88 van de gecoördineerde tekst van de wetten inzake openbare veiligheid, zoals opgenomen in koninklijk besluit nr. 773 van 18 juni 1931, zoals gewijzigd, aldus wordt uitgelegd dat de erin bedoelde vergunning, wanneer zij wordt afgegeven voor commerciële bedrijven waarin openbare kansspelen met geldwinst worden geëxploiteerd en ingezameld, slechts rechtgevolgen heeft wanneer voordien aan de eigenaars van dergelijke bedrijven door het ministerie van Economie en Financiën — Amministrazione autonoma dei monopoli di Stato (Autonomo bestuur voor staatsmonopolies), een concessie voor de exploitatie en de inzameling van dergelijke kansspelen is verleend”?

- 2) Moeten de voormelde artikelen 43 EG en 49 EG aldus worden uitgelegd dat zij zich in beginsel tevens verzetten tegen een nationale regeling als die welke is bedoeld in artikel 38, lid 2, van decreto legge nr. 223 van 4 juli 2006, omgezet bij wet nr. 248/2006, volgens welke „Artikel 1, lid 287, van de wet nr. 311 van 30 december 2004, wordt vervangen door het hiernavolgende:

„287. Met de maatregelen van het ministerie van Economie en Financiën — Amministrazione autonoma dei monopoli di Stato worden de nieuwe wijzen van aanbidding van kansspelen betreffende andere evenementen dan paardenrennen geregeld onder de hierna volgende voorwaarden:

[...]

- l) bepaling van de wijze waarop de concessiehouders voor het inzamelen van weddenschappen tegen vaste notering betreffende andere evenementen dan paardenrennen — geregeld door het reglement bedoeld in decreet nr. 111 van 1 maart 2006 van de Minister van Economische zaken en Financiën — worden beschermd.”

Dit betreft met name het feit dat genoemd artikel 38, lid 2, voorziet in een algemene tendens om houders van vóór de wijziging van de regelgeving verleende concessies te beschermen, in een reeks beperkingen en maatregelen die de facto tot gevolg zouden kunnen hebben dat de reeds bestaande handelsposities in stand blijven, zoals wordt bewezen door de verplichting om bij de opening van de nieuwe verkooppunten een bepaalde afstand tot reeds bestaande verkooppunten te eerbiedigen, en door de algemene uitlegging die de Amministrazione autonoma dei monopoli di Stato aan bovenvermeld artikel 38, lid 2, heeft gegeven, door in de concessieovereenkomsten de reeds vermelde vervalclausule op te nemen voor het geval van directe of indirecte uitoefening van soortgelijke grensoverschrijdende activiteiten.

- 3) Indien dit bevestigend wordt beantwoord, dat wil zeggen indien de in vorige punten vermelde nationale bepalingen verenigbaar worden geacht met het gemeenschapsrecht, moet artikel 49 EG dan aldus worden uitgelegd dat, wanneer het vrij verrichten van diensten wordt beperkt om redenen van algemeen belang, vooraf dient te worden nagegaan of dit algemene belang niet reeds voldoende in aanmerking is genomen door de voorschriften, controles en onderzoeken waaraan de dienstverrichter in zijn staat van vestiging is onderworpen?
- 4) Indien de vraag bevestigend wordt beantwoord, zoals aangegeven in het vorige punt, moet de verwijzende rechter er dan — in het kader van de toetsing van de evenredigheid van een dergelijke beperking — rekening mee houden dat de betrokken voorschriften in de staat waar de dienstverrichter is gevestigd, voorzien in controles die even streng zijn of zelfs verder gaan dan de controles van de staat waar de dienst wordt verricht?

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door Rechtbank van koophandel te Verviers (België) op 6 januari 2012 — Corman-Collins SA/La Maison du Whisky SA

(Zaak C-9/12)

(2012/C 73/38)

Procestaal: Frans

Verwijzende rechter

Rechtbank van koophandel te Verviers

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: Corman-Collins SA

Verwerende partij: La Maison du Whisky SA

Prejudiciële vragen

- 1) Moet artikel 2 van verordening nr. 44/2001 ⁽¹⁾, eventueel gelezen in samenhang met artikel 5, lid 1, sub a of b, aldus worden uitgelegd dat deze bepaling zich verzet tegen een bevoegdheidsregel, zoals die van artikel 4 van de Belgische wet van 27 juli 1961, die de Belgische rechtbanken bevoegd verklaart wanneer de concessienemer gevestigd is op het Belgische grondgebied en wanneer de verkoopconcessie geheel of gedeeltelijk uitwerking heeft op datzelfde grondgebied, ongeacht de plaats van vestiging van de concessiegever, wanneer deze verweerder is?
- 2) Moet artikel 5, lid 1, sub a, van verordening nr. 44/2001 aldus worden uitgelegd dat het van toepassing is op een concessieovereenkomst voor de verkoop van goederen op basis waarvan de ene partij goederen aankoopt bij de andere partij, met het oog op de wederverkoop van die goederen op het grondgebied van een andere lidstaat?
- 3) Indien de vorige vraag ontkennend moet worden beantwoord, moet artikel 5, lid 1, sub b, van verordening nr. 44/2001 aldus worden uitgelegd dat deze bepaling doelt op een verkoopconcessieovereenkomst, zoals die in geding tussen partijen in de onderhavige zaak?
- 4) Indien de twee vorige vragen ontkennend moeten worden beantwoord, ligt de litigieuze verbintenis ingeval van verbreking van een verkoopconcessieovereenkomst bij de verkoper-concessiegever of bij de koper-concessienemer?

⁽¹⁾ Verordening (EG) nr. 44/2001 van de Raad van 22 december 2000 betreffende de rechterlijke bevoegdheid, de erkenning en de tenuitvoerlegging van beslissingen in burgerlijke en handelszaken (PB L 12, blz. 1).